

KAPITOLA PRVNÍ

HLEDÁ SE V ŽENICH

pondělí 19.20

Za devatero horami, devatero plastovým odpadem znečištěnými řekami a jedním vysílačem na vysoké skále se nachází malé království. V malebném údolí se tu tyčí hrad s vysokou věží, obklopený labyrintem uliček a roztomilými domky. Všichni lidé se tu mají náramně dobře, protože jim moudře vládne osvícený král Bořivoj. Osvícený tedy, nutno podotknout, nikoli rozumem, ale sluncem, které se právě skrže okno vkradlo do jeho královské komnaty. K čemu by ale v dnešní době nějaký rozum byl, když král všechno pohodlně najde na Králopedii?

„Drahá, kolikrát vám mám připomínat, abyste zatahovala ty žaluzie!“ obrátil se panovník od monitoru na svou choť Ljubu. „Už zase mi svítí na displej a já na něm pak nic nevidím.“

„Tak si zvyšte jas, Bořivoji. Měli jsme k obědu čočku, okno zůstane otevřené,“ odvětila s očividným nezájmem královna a dál cukala prstem po displeji. Její nepřítomný výraz přiměl krále k ustarané otázce, co tak zaujalo její pozornost.

„Rodičinder,“ odvětila a stále upřeně hleděla na obrazovku tabletu.

„Rodičinder? Nebude to snad jako minule, když nám šest dní v kuse vozili balíčky z Pohádkozonu, protože jste si spletla hru s e-shopem?“

„To mi nevyčítejte, Bořivoji! Myslela jsem, že mám do košíku naházet co nejvíc věcí. Mělo to takové hezké animace. Rodičinder je úplně o něčem jiném.“

„A o čem tedy?“

„Vybírám ženicha naší Amálce.“

„Ženicha? Amálce? V aplikaci?“ nestačil se divit panovník a otočil se ve své židli čelem k Ljubě.

„Ano! Urození rodiče sem nahrávají profily svých princů a princezen. Žádné drahé bály, opulentní catering a proplácení cestovních nákladů za kočáry. Levné a rychlé.“

„To zní dobře!“ rozzářil se král, vstal od pracovního stolu a vydal se ke královnině křeslu.

„Třeba tady. Princ Jaromír z Království věčného 5G připojení.“

„Takové království ani neznám.“

„No vidíte, Bořivoji. Kdybyste dával v zeměpisu pozor, tak byste věděl, že se jedná... o jedno z nejbohatších království pohádkové říše?!“ zarazila se královna a oči se jí rozsvítily jako dvě planoucí svíce.

„Nejbohatších?“ podivil se král a zaujatě se nahnul královně přes rameno blíže k displeji. „To by se hodilo. Po těch vašich nákupech na Pohádkozonu bychom alespoň zavřeli pusku tomu otravnému černokněžníkovi Exekutorovi. Oblepil nám tehdy celé království žlutými samolepkami a dodnes nám posílá obsílky.“

„A koukněte na něj, králi, jaký je to pohledný —“

„Černokněžník?“

„Ne. Princ Jaromír,“ zasnila se královna, „ten by na rodinných portrétech úplně zářil.“

„Uklidněte se, drahá, zatím jsme ho ani nepotkali. Co když bude tupý jako meč po celodenní bitvě?“

„Kdepak. Podívejte, tady cituje Arabelu. Ten bude mít určitě vystudovanou prestižní pohádkovou univerzitu. Možná nějakou zahraniční. Když má tak bohaté rodiče, nebylo by ...“

„Počkejte, vraťte to!“ vyhrkl král a začal se sápat po tabletu.

„Co myslíte?“

„Tu předchází fotku. Ano! Tuhle. Podívejte. Vidíte ten plášť?“ ukazoval král zuřivě na zobrazenou fotku.

„Bořivoji, vždyť to je ...“

„Univerzita Fairytale v Hradvardu,“ konsternovaně zíral vladař do tabletu.

Královna konečně odlepila oči od displeje, pohlédla přímo do světla, které do komnaty pronikalo otevřeným oknem, a s teatrálním údivem vyřkla název sídla nejprestižnější univerzity. „Hradvard!“ Oči jako by se jí proměnily v drahokamy. „Víte, Bořivoji, jako malá jsem snila, že tam budu studovat. Chodily tam obě mé oblíbené královny. Eliška Přemyslovna i Marie Terezie Habsburská. Četla jsem jejich autobiografie a každá té škole věnovala celou kapitolu. Obří hrad s nekonečnými chodbami, soupeřící koleje a školní turnaje. Chtěla jsem to taky zažít, než mi rodiče řekli, že nejsem dost chytrá, abych na takové univerzitě uspěla.“

„Vždyť to není pravda, má nejdražší,“ začal s utěšováním král.

„Samozřejmě že není! Jenom měli prázdné truhlice, ale to mi nechtěli přiznat. Takže jsem si kvůli jejich pokladnici plné pavučin celou pubertu myslela, že jsem hloupá, k ničemu a nikdy nic nedokážu.“

„No vidíte, a kam jste to dotáhla.“

„To spíš vy jste mě dotáhl sem, drahý. A já vám za to děkuji. Jste to nejlepší, co mě mohlo v životě potkat,“ otočila se královna na svého manžela, který se začal zcela nekrálovsky červenat.

„Ljubo má nejmilej...“

„Hned po Pohádkozonu samozřejmě. Ten výběr zboží mají geniální.“

„Vy abyste to něčím neshodila,“ zasmál se král a políbil svou choť na čelo. „Ale zpět k Jaromírovi. Neměli bychom ho ukázat Amálce? Zjistit, jestli se jí zamlouvá.“

„V žádném případě!“ vyhrkla královna, prudce se zvedla z křesla a začala nervózně pochodovat po komnatě. Vysvětlovala manželovi, že Amálka by na Jaromírovi hned začala hledat chyby. A že na každém vždycky něco najde. Velký nos, špatný hudební vkus, brnění, které vyšlo z módy, nebo třeba trapný rodinný erb. „Co já vím,“ pokrčila rameny,

došla k oknu, opřela se o parapet a zálibně se rozhlédla po rozsáhlých zahradách před hradem. „My si ho proklepneme hezky sami, Bořivoji. Podle aplikace je jenom 50 kilometrů odsud. Patrně je na cestách a hledá svou vyvolenou.“

„Vy se s ním chcete setkat? Bez Amálky?“ nestačil se divit panovník.

„Samozřejmě. Ideálně někde na neutrální půdě a v přestrojení, ať nebudíme zbytečnou pozornost. Ještě by o nás začal psát ten bulvární plátek Šlest a Amálce by to hned vyklopily její měšťanské kamarádky, které tu žumpu čtou,“ prohlásila královna rozhodně.

„Dobře tedy. Napište jeho rodičům na Rodičinderu, ať nám na něj dají kontakt.“

Chodbami hradu se mezitím rozlehl pronikavý dívčí smích. Pokud byste následovali svůj sluch, velmi rychle by vás dovedl k bílé natřeným dubovým dveřím, za kterými se skrývá komnata princezny Amálie. Ale rovnou zapomeňte na nějakou Amálku. Jedině Amy! Podle koho si princezna nechává takhle říkat, jasně napovídá plakát zpěvačky Amy Winehouse, který má na dveřích výsadní postavení. Interpretka vás na princeznu území vítá přátelsky zdviženým prostředníčkem a nápisem „Fuck off!“ Krásné, zapadajícím sluncem prosvětlené komnatě vévodí obrovská postel, na které se povalují tři slečny. Tu první, urozenou, už znáte. Za pár týdnů plnoletá princezna Amy. Zlé jazyky tvrdí, že je to povrchní rozmazlená slečinka. Zkuste se ale udržet nohama na zemi, když se vám už od kolébky všichni klaní až k zemi a dělají, co vám na očích vidí. Její bližší okolí našťestí ví, že je to velmi přemýšlivá mladá dáma, která ráda čte a dělá si poctivé výpisky z rozličných dokumentů na Čáryflixu. Oči má modré jako smrt operačního systému Windows, blond vlasy delší než reklamu před videem a její úsměv by prodal jakoukoli zubní pastu, než bys řekl švec.

iPohádka vychází 14. listopadu 2019

